

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CZT a.s.**, se sídlem Bratranců Veverkových 396, Pardubice, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. 2596/10-1200-604128, ve věci dodatečného platebního výměru, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 2. 2011, č. j. 31 Af 79/2010 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2010, č. j. 2596/10-1200-604128. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích

(dále jen „správce daně“) ze dne 10. 2. 2010, č. j. 26407/10/248912604202, kterým byla stěžovatelce za zdaňovací období od 1. 7. 2006 do 30. 6. 2007 dodatečně snížena daňová ztráta o 1 223 458 Kč, nově stanovena daňová ztráta ve výši 3 664 073 Kč a sděleno penále ve výši 61 172 Kč.

Spornou otázkou je v dané věci aplikace ustanovení § 37b písm. c) zákona č. 337/1997 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), které bylo do zákona vloženo s účinností od 1. 1. 2007 zákonem č. 230/2006 Sb. Dle citovaného ustanovení vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit penále z částky dodatečně snížené daňové ztráty, tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti, ve výši 5 %.

II. Řízení před krajským soudem

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ve správním soudnictví, o které rozhodoval krajský soud. Rozhodnutí žalovaného označila za nesprávné, nezákonné a neustavní a navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně.

V žalobě stěžovatelka předně namítala rozpor ustanovení § 37b odst. 1 písm. c) zákona o správě daní a poplatků se zásadou zákonnosti vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 1 téhož zákona, neboť trestá daňový subjekt ve fázi, kdy státu ještě žádná škoda nevznikla, kdy stěžovatelka nedisponovala neoprávněně získanými prostředky, a tudíž nezkrátila státní rozpočet a nijak se na státu neobohatila. S uvedenou námitkou stěžovatelky se krajský soud neztotožnil, přičemž dospěl k závěru, že zmíněná sankce stanovená pevnou sazbou postihuje pouze porušení povinnosti správného tvrzení v daňovém přiznání, tzn. je sankcí za neuvedení správné výše základu daně a daně nebo daňové ztráty v daňovém přiznání bez ohledu na to, zda v důsledku toho došlo také ke zkrácení státního rozpočtu. Samotné zkrácení státního rozpočtu včasným neodvedením příslušné platby je dle krajského soudu sankcionováno samostatně, a to úrokem z prodlení ve smyslu ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků. Jelikož stěžovatelka nezpochybnila správcem daně dodatečně vyměřenou výši daňové ztráty, je dle krajského soudu zřejmé, že svoji povinnost správného tvrzení v daňovém přiznání, tj. uvést v daňovém přiznání správnou výši daňové ztráty, řádně nesplnila.

K námitce protiústavnosti ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků v důsledku legislativní procedury spočívající v jeho přijetí formou tzv. přílepku k zákonu č. 230/2006 Sb., kterým se měnil zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související předpisy, krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2009, č. j. 2 Afs 131/2008 – 137, uvedl, že soud hodnotí ústavnost novelizace zákona provedené formou tzv. přílepku jen tehdy, je-li způsobilá se konstitutivně projevit v právech a

povinnostech adresátů norem. Krajský soud dospěl k závěru, že již podle právní úpravy zakotvené v zákoně o správě daní a poplatků před 1. 1. 2007 měl daňový subjekt povinnost uvádět správnou výši základu daně nebo daňové ztráty v daňovém přiznání a v tomto směru tedy předmětná novelizace žádnou novou povinnost nezaložila. Dle názoru krajského soudu došlo novelizací pouze k tomu, že porušení této povinnosti je jinak postihováno, a předmětná změna se v právech a povinnostech daňových subjektů konstitutivně neprojevila. Vzhledem k uvedenému se krajský soud ústavností provedené novelizace dále podrobněji nezabýval.

III. Kasační stížnost

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka předně pokládá rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný z důvodu absence označení konkrétního ustanovení zákona o správě daní a poplatků, o které krajský soud opřel svůj právní závěr o povinnosti daňového subjektu uvádět správnou výši základu daně nebo daňové ztráty v daňovém přiznání i podle právní úpravy platné před 1. 1. 2007. V souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu stěžovatelka poukazuje též na nesprávnost závěru krajského soudu, že daňový subjekt měl povinnost uvádět správnou výši základu daně nebo daňové ztráty v daňovém přiznání již podle právní úpravy zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, a předmětná novelizace žádnou novou povinnost nezaložila. Z dikce ustanovení § 63 odst. 1 až 3 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, stěžovatelka dovozuje, že před novelou zákona o správě daní nejen že neexistovala povinnost uvádět správnou výši základu daně či daňové ztráty v daňovém přiznání, ale neexistovala ani sankce za to, že daňová ztráta byla uvedena v nesprávné výši a navíc bez následných faktických dopadů na státní rozpočet. Stěžovatelka je přesvědčena, že tzv. přílepkem (v podobě ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků) byla minimálně v odstavci 1 písm. c) založena nová povinnost, kterou stěžovatelka dříve neměla. Údaje vypovídající v daňovém přiznání o výši daně či daňové ztráty nadto stěžovatelka pokládá za kategorii subjektivní, pouhé jednostranné tvrzení daňového subjektu, které samo o sobě ještě neznamená, že je správné, a uplatní se fikce správnosti, dokud není prokázán opak.

Stěžovatelka nadto obecně dodává, že při ukládání sankce (v daném případě penále) by měla být zjišťována materiální stránka sankcionovaného jednání, a připomíná, že její jednání nebylo společensky škodlivé a v jeho důsledku nevznikla žádná škoda. Sankce by měla být ukládána za jednání, které je pro společnost škodlivé a nebezpečné, což dle názoru stěžovatelky dokládá skutečnost, že sankční ustanovení § 37 - § 38 zákona o správě daní a poplatků spadají do režimu správního

uvážení; ustanovení § 37b, které je mezi tato ustanovení systematicky zařazeno, je však dle stěžovatelky z tohoto režimu nepochopitelně vyňato.

Závěrem stěžovatelka opakovaně negativně hodnotí legislativní proceduru přijetí zákona č. 230/2006 Sb., který mimo jiné novelizoval i zákon o správě daní a poplatků. Přijetí ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků formou tzv. přílepku, tedy pozměňovacího návrhu, který s vládním návrhem nijak nesouvisel, považuje stěžovatelka s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, za porušení základního principu právního státu, který spočívá v předvídatelnosti práva, a též za porušení legislativního procesu přijímání zákonů. Současně upozorňuje na čl. 54 odst. 3 Legislativních pravidel vlády ČR, ze kterého dovozuje odpovědnost vlády za porušení legislativního procesu, která se měla proti takovému pozměňovacímu návrhu vyslovit. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby ve smyslu ustanovení § 120 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podle čl. 95 odst. 2 Ústavy usnesením řízení o kasační stížnosti přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu k rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ve stručnosti odkázal na obsah svého žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání. V něm odkazem na čl. 3 Ústavy, ve spojení s čl. 11 odst. 5 Listiny, a dále na zákon č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění účinném pro projednávanou věc, poukázal na kompetenci správce daně ke správě příslušenství daně, kterým je mimo jiné i penále. Připustil, že novelizovaná právní úprava byla přijata formou přílepku k novele zákona č. 89/1995 Sb., nicméně jelikož se ustanovení § 37b stalo součástí zákona o správě daní a poplatků, je správce daně dle názoru žalovaného povinen podle něj postupovat a citované ustanovení mu současně nedává prostor pro uvážení. Dále žalovaný shrnul zásadní rozdíly v principu konstrukce sankce dle původní a novelizované právní úpravy zákona o správě daní a poplatků účinné od 1. 1. 2007, kdy došlo k oddělení složky sankce za nesplnění povinnosti správného tvrzení dle ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků a složky úroku z prodlení dle ustanovení § 63 zákona o správě daní představující cenu peněz za dobu, po kterou splatná daň nebyla zaplacena. Uvedl, že tuto novou sankční právní úpravu ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků pokládá za spravedlivější, neboť ve věci povinnosti správného tvrzení zrovnoprávňuje postavení všech daňových subjektů, kteří se dopustili stejného porušení povinnosti, ať již uvedením nesprávné výše základu daně či daňové ztráty do daňového přiznání.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj.

nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti a na ni navazující námitkou nesprávnosti závěru krajského soudu o povinnosti uvádět správnou výši daňové ztráty do daňového přiznání dle zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006.

Zdejší soud na úvod poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Zmíněnou vadou však rozsudek krajského soudu zatížen není a rovněž důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Se závěry soudu ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti sama polemizuje. Nesouhlas stěžovatelky s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Ohledně povinnosti daňového subjektu uvádět do daňového přiznání správnou výši daňové ztráty lze se stěžovatelkou souhlasit do té míry, že zákon o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006, skutečně v žádném ze svých ustanovení tuto povinnost explicitně nevyjadřuje. Nicméně, jak sama stěžovatelka připouští v kasační stížnosti, je v tomto případě nutné vycházet z účelu samotné právní úpravy daňového práva jako celku. Zákon o správě daní a poplatků představuje procesní nástroj pro správu daní, kterou se rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, přičemž primární povinnost daň si sám vypočítat a uvést do daňového přiznání leží ve smyslu ustanovení § 40 odst. 16 zákona o správě daní a poplatků, ve znění do 31. 12. 2006, na daňovém subjektu. K tomu zákonodárce hmotněprávními předpisy (v projednávané věci se jedná o zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění) direktivně vymezil pravidla pro stanovení správné výše daně, tedy návod, dle kterého má daňový subjekt při výpočtu postupovat a který je správce daně následně nástroji svěřenými mu zákonem o správě daní a poplatků oprávněn kontrolovat a správné stanovení daně též vynucovat. Pojem daň, se kterým pracuje ustanovení § 40 odst. 16, přitom nelze zúžit pouze na případy, kdy daňovému

subjektu vzniká daňová povinnost, jelikož by se jednalo o nedůvodné znerovnoprávnění daňových subjektů před kontrolními mechanismy uplatňovanými správcem daně. Ostatně samotný zákon o daních z příjmů v ustanovení § 38n odst. 2 stanoví, že při správě daňové ztráty se postupuje obdobně jako při správě daňové povinnosti. Povinnost uvádět do daňového přiznání správné údaje je tedy dána samotnou vázaností daňových subjektů zákonem upravujícím postup při výpočtu daňové povinnosti či ztráty (zde zákonem č. 586/1992 Sb.). Ze záměru zákonodárce sankcionovat nesplnění jen některých povinností, tak jak tomu bylo v případě ustanovení § 63 zákona o správě daní a poplatků, ve znění do 31. 12. 2006, které penalizovalo toliko prodlení úhrady splatné částky daně, resp. zkrácení daně zjištěné správcem daně, nelze dovozovat absenci jakýchkoliv jiných povinností.

Nejvyšší správní soud se tedy neztotožnil s námitkou stěžovatelky, dle které byla povinnost uvádět do daňového přiznání správnou výši daňové ztráty založena až novelou zákona o správě daní a poplatků provedenou zákonem č. 230/2006 Sb. Nesdílí však ani názor krajského soudu, že citovaná novelizace zákona o správě daní a poplatků nezaložila daňovým subjektům žádnou novou povinnost, a tudíž nebyla způsobilá se konstitutivně projevit v právech a povinnostech adresátů normy.

Novela zákona o správě daní a poplatků provedená zákonem č. 230/2006 Sb., kterým se měnil zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesla novou právní úpravu principu sankčního systému. Zcela nově dopadla na daňové subjekty povinnost dle písm. c) ustanovení § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků uhradit penále ve výši 5 % z částky dodatečně snížené daňové ztráty, tak, jak byla stanovena oproti poslední známé daňové povinnosti. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku dovodil, že v případě, že daňový subjekt byl povinen správnou výši daňové ztráty uvádět do daňového přiznání již před účinností citované novely, nebylo zavedení sankce za nesplnění této povinnosti způsobilé se konstitutivně projevit v jeho právech a povinnostech, jelikož na povinnosti daňového subjektu se ničeho nezměnilo. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť povinnosti adresátů norem nelze spatřovat pouze v povinnostech něco právem aprobovaným způsobem konat, nýbrž rovněž v povinnosti něco strpět, v daném případě strpět uložení sankce penále a navazující povinnost penále uhradit. Zákonem č. 230/2006 Sb. byla oproti dosavadní úpravě založena nová povinnost daňového subjektu strpět uložení výše uvedené sankce za porušení již dříve existující povinnosti uvést v daňovém přiznání správnou výši daňové ztráty.

Stěžovatelka dále namítá neústavnost legislativní procedury přijetí předmětné novely zákona o správě daní a poplatků, a to formou nesouvisejícího pozměňovacího návrhu (tzv. přílepku) k původnímu vládnímu návrhu zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb. Tuto námitku stěžovatelka

spojila s návrhem na přerušení řízení o kasační stížnosti a předložení věci ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy k rozhodnutí Ústavnímu soudu.

V dané souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve poukázat na ustanovení § 66 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, které stanoví, že „*návrh je nepřípustný, jestliže zákon, jiný právní předpis nebo jejich jednotlivá ustanovení, jejichž zrušení je navrhováno, pozbyly před doručením návrhu Ústavnímu soudu platnosti*". V projednávané věci byl zákon o správě daní a poplatků s účinností od 1. 1. 2011 nahrazen zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem. Ústavní soud by tak v souladu s tímto ustanovením v daném případě mohl vyslovit toliko interpretativní výrok o protiústavnosti zákona, který by pro aplikační praxi měl v podstatě stejný význam a smysl jako výrok, kterým se ruší právní předpis (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/06 ze dne 6. 2. 2007, dostupný na http://nalus.usoud.cz).

Dle čl. 95 Ústavy má soud povinnost předložit věc Ústavnímu soudu vždy, dospěje-li k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Posouzení souladu zákona s ústavním pořádkem a z toho plynoucí oprávnění přerušit řízení a předložit Ústavnímu soudu návrh dle čl. 95 Ústavy je tedy autonomní pravomocí a zároveň povinností každého soudu. Nejvyšší správní soud byl proto na základě stížní námitky stěžovatelky povinen přistoupit k samostatnému posouzení otázky souladu legislativní procedury přijetí ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků s ústavním pořádkem, nikoliv se pouze omezit na přezkum závěrů krajského soudu o této otázce.

Nejvyšší správní soud nejprve ověřil legislativní proceduru přijetí předmětného ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků, přičemž zjistil, že citované ustanovení bylo předmětem pozměňovacího návrhu k části páté zákona č. 230/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě. Tento pozměňovací návrh byl ve druhém čtení předložen k projednání Poslanecké sněmovně Rozpočtovým výborem a následně schválen. Senátem byl však posléze vrácen s pozměňovacím návrhem na vypuštění novely zákona o správě daní a poplatků, Sněmovna však na původním znění zákona setrvala a zákon odhlasovala.

Při posuzování neústavnosti výše uvedené legislativní procedury přijetí zákona č. 230/2006 Sb. zdejší soud vycházel z kritérií vyslovení neústavnosti legislativní procedury, která při své rozhodovací činnosti aplikuje Ústavní soud. Ten opakovaně dospěl k závěru, že přijímání pozměňovacích, resp. tzv. komplexních pozměňovacích návrhů, je běžnou součástí parlamentní praxe, která se však pohybuje v mezích ústavního pořádku (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/08 ze dne 6. 10. 2010, dostupný na http://nalus.usoud.cz). V případě pozměňovacích návrhů, které svojí intenzitou překračují rámec vymezený původním návrhem zákona, a lze je tedy označit za tzv. přílepky, Ústavní soud apeluje mimo jiné na potřebu řádného projednání zákona na půdě Poslanecké

sněmovny v zájmu umožnit vyjádření se k návrhu všem parlamentním stranám (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 77/06 ze dne 15. 2. 2007, dostupný na http://nalus.usoud.cz). V tomto ohledu Nejvyšší správní soud ověřil, že výše uvedený pozměňovací návrh byl předmětem jednání Poslanecké sněmovny, která se po projednání jeho obsahu vědomě a opakovaně s převahou vyslovila pro přijetí tohoto zákona ve znění předmětného pozměňovacího návrhu, a to i přes námitky nesouvislosti s původním návrhem zákona. V daném případě tak jsou vzhledem k uvedeným okolnostem projednání zákona vyloučeny pochybnosti, že by obsah schvalované úpravy vzhledem k jejímu odlišnému předmětu od tzv. "původního" zákona zůstal mimo pozornost zákonodárců a že by mu nebyla věnována náležitá pozornost.

Při uvážení a zhodnocení veškerých shora uvedených okolností přijetí ustanovení § 37b zákona o správě daní a poplatků zákonem č. 230/2006 Sb. zdejší soud nedospěl k závěru o jeho rozporu s ústavním pořádkem, a proto neshledal důvod k podání návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR na jeho zrušení, resp. na vyslovení jeho protiústavnosti.

Ačkoli Nejvyšší správní soud posoudil důvody souladu ustanovení § 37b odst. 1 písm. c) zákona o správě daní a poplatků s ústavním pořádkem odlišně od krajského soudu, není odlišnost těchto závěrů důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského soudu, a to vzhledem k výše citovanému právu i povinnosti každého soudu učinit si autonomní názor na tuto otázku. I pokud by totiž Nejvyšší správní soud odlišně od krajského soudu posoudil, že předmětné ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, nebyl by to důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k novému řízení, nýbrž pro předložení věci Ústavnímu soudu v souladu s § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. V dané věci Nejvyšší správní soud ani krajský soud neshledaly naplnění podmínek čl. 95 Ústavy ČR, dospěly tedy ke stejnému závěru, přičemž odlišnost důvodů nepředstavuje žádnou z vad řízení uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Na závěr se Nejvyšší správní soud zabýval také obecně formulovanou námitkou stěžovatelky, že pro případ protiprávního jednání daňového subjektu by měla být zvažována též materiální stránka takového jednání a především skutečnost, že jednání stěžovatelky není společensky škodlivé, to tím spíše, že v důsledku jejího jednání nevznikla žádná škoda. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že povinnost vyhodnotit materiální stránku jednání se vztahuje k řízení o správních deliktech. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře vyjádřil jednoznačný závěr, že penále nelze chápat jako sankci za správní delikt, tudíž při jeho stanovení nelze aplikovat zásady trestního práva hmotného. Tento závěr je podrobně odůvodněn např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 – 82, dostupném na www.nssoud.cz. V souladu s těmito závěry tak ani tato námitka stěžovatelky nebyla shledána důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů dle § 103/1 s. ř. s. uplatněných v kasační stížnosti, v řízení neshledal ani jiné nedostatky, k nimž by byl dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s., jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu